

[Socialministeren]

Jeg synes, det var mærkeligt, at fru Agnete Laustsen, da hun kommenterede statsministerens korte indlæg efter hr. Brixtoftes indledning til denne debat, ikke hæftede sig ved, hvad hr. Brixtofte rent faktisk havde sagt som ordfører for forespørgerne i denne debat, for det var jo meget klart, hvad hr. Brixtofte begrundede debatten med, og derfor vel heller ikke underligt, at man kunne have bange anelser over for, hvad dette skulle ende med.

Så bad fru Agnete Laustsen mig direkte om at kommentere sagen omkring de blinde; det var det her med, at de nu kun skulle være børstenbindere eller lignende, og fru Agnete Laustsen citerede en skrivelse, hvori socialministeriet har anmodet socialstyrelsen om at overveje, om der bør udarbejdes retningslinjer, som tager sigte på, at handicappede i videst muligt omfang uddannes til erhverv, som de vil kunne bestride uden vedvarende personlig bistand af lønnet medhjælp.

Nævnte skrivelse er blevet grundigt misforstået, og jeg er derfor glad for, at fru Agnete Laustsen rejser spørgsmålet i dag. Den er også blevet misforstået af handicaporganisationerne. Hensigten har naturligvis ikke på nogen måde været at afskære visse handicapgrupper fra bestemte erhverv. Bag anmodningen ligger tværtimod et ønske om at sikre, at kommunerne netop på dette område er opmærksomme på betydningen af en realistisk erhvervsvurdering og dermed også lægger op til overvejelser om et bredere erhvervsvalg for de handicappede for yderligere at sikre deres beskæftigelse.

Jeg har den 21. januar 1981 sendt et forklarende brev til formanden for det centrale handicapråd, fhv. minister Erling Dinesen, om intentionerne bag anmodningen for at give ham lejlighed til at orientere rådsmedlemmerne om den rette forståelse.

Fru Agnete Laustsen bad mig også om en kommentar til handicaprådet, nogle bemærkninger om, hvordan det skulle bruges, og hvordan det skulle rådspørges. Når jeg ikke tog det med i min første redegørelse, var det, fordi jeg prøvede at holde mig til forespørgselsens ordlyd, og man kan ikke med sin bedste vilje sige, at dette råd har noget at gøre med handicapåret.

På den anden side har det klart noget at gøre med de handicappedes situation, og

derfor vil jeg godt benytte denne lejlighed til at sige lidt mere om det.

Rådet har begyndt sit arbejde for et lille års tid siden, og det har allerede behandlet en række sager. Det har til opgave at følge og vurdere vilkårene i samfundet for personer med handicap, herunder på det forebyggende område. Det er meget alsidigt sammensat, og sammensætningen viser for så vidt meget om, hvor mange slags handicapproblemer der er, sådan som jeg også nævnte det i mit indlæg i formiddags.

Det er, som jeg nævnte det omkring sagen med de blinde, tidligere arbejdsminister Erling Dinesen, der er formand, og jeg har en nær kontakt til Dinesen, som refererer rådets arbejde til mig.

Af større problemer, som rådet har behandlet, kan jeg nævne det også i dag berørte problem om befordring. Det er tidligere refereret i forbindelse med mit svar til hr. Brixtofte. Rådet har lagt vægt på, at problemerne i forbindelse med kollektiv befordring af personer med handicap bør løses af og eventuelle særlige udgifter herved afholdes af de instanser, der har området, altså en integrering i det almindelige system. Rådet fandt, at der er behov for, at alle disse spørgsmål behandles i en arbejdsgruppe, og at det var naturligt at bede ministeriet for offentlige arbejder påtage sig formandskabet. Jeg har derefter sammen med Erling Dinesen haft en fælles drøftelse med ministeren for offentlige arbejder, hr. Risgaard Knudsen, som har lovet at nedsætte en arbejdsgruppe som foreslået af handicaprådet.

Også det flere gange nævnte problem om kompensationsprincippet har været behandlet i rådet, som er af den opfattelse, at samfundet i videst muligt omfang bør kompensere for virkningerne af handicap, idet man herved ikke alene hjælper den enkelte til at overvinde sit handicap, men herudover forebygger eventuelle yderligere skader med øgede samfundsmæssige udgifter til følge, og derfor ser det centrale handicapråd selvfølgelig gerne, at man vender tilbage til de hidtidige principper i bistandslovens § 48 og § 58.

Man har også drøftet spørgsmålet om skrivetelefon, og rådet har henstillet, at dette spørgsmål tages op over for teleselskaberne i forbindelse med fornyelse af koncessionerne. Tankegangen er her igen, at problemerne for